

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 163/2026
18.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Андријановића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Александра Стевановића, Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.159/25 од 14.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 672/25 од 21.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.159/25 од 14.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 672/25 од 21.10.2025. године и то бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Александра Стевановића, Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног одбацују.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.159/25 од 14.05.2025. године окривљени Владимир Андријановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Оштећени су упућени да имовинскоправни

затев остварују у парничном поступку, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 672/25 од 21.10.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ВЈТ у Београду, окривљеног, заједничка жалба окривљеног и браниоца и бранилаца окривљеног, а пресуда Вишег суда у Београду К бр.159/25 од 14.05.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Владимира Андријановића – адвокат Александар Стевановић, против пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 672/25 од 21.10.2025. године, али из образложења захтева произилази да је подноси и против пресуде Вишег суда у Београду К бр.159/25 од 14.05.2025. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или је укине и предмет врати на поновно одлучивање;

- браниоци окривљеног Владимира Андријановића – адвокати Мирослав Тодоровић и Аца Милутиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или је преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о казни или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Александра Стевановића, Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића су неосновани у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Александра Стевановића недозвољен, а адвоката Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића недозвољен и нема прописан садржај.

Браниоци окривљеног захтевима за заштиту законитости истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП наводећи да је судија Весна Лукачевић која је учествовала у доношењу другостепене пресуде уједно

учествовала и у доношењу решења Вишег суда у Београду К 50/23, Кв бр.1829/24 од 30.04.2024. године, којим је према окривљеном продужен притвор и при томе заузела став у погледу основане сумње да је окривљени учинилац предметних кривичних дела односно изразила већи степен уверења у погледу његове кривице.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Наиме, према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно су опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33). Када одлуке о продужењу притвора захтевају „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао како може изгледати да је непристрасност дотичних судија подложна сумњи, те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (Hauschildt против Данске, став 49-52).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору судија заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да је кривично веће Вишег суда у Београду, а у чијем саставу је између осталих судија, као председник већа била судија Весна Лукачевић, у наведеном решењу којим је одлучивано о притвору према окривљеном Владимиру Андријановићу, а на које решење се у захтеву позивају браниоци, анализом доступних података утврдило постојање основане сумње да је окривљени извршио кривична дела која су му стављена на терет оптужницом јавног тужиоца, а што је неопходан услов за продужење притвора према окривљеном, те да је кривично веће Вишег суда у Београду при томе дало разлоге због којих налазе да су испуњени услови за продужење притвора према окривљеном, а што је иначе неопходан садржај сваког решења о продужењу притвора према окривљеном.

Према ставу Европског суда за људска права у предмету Драгојевић против Хрватске (од 15.01.2015. године - представка број 68955/11), сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио предпретресне одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати бојазан о његовој непристрасности, већ само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предпретресних мера које је предузео судија. Надаље, у овој одлуци Европски

суд за људска права истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлука о продужењу притвора нису иста као она питања која су одлучујућа за правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношења других предпретресних одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела, док приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирати као да су истоветни (Jasinski против Пољске, став 55, представка број 30865/96 од 20.12.2005. године).

Дакле, по налажењу Европског суда за људска права, оцена постојања законских услова за продужење притвора, а која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије, како то у захтеву тврде браниоци, а које доводи у сумњу законску претпоставку непристрасности судије.

Примењујући напред наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да је судија Весна Лукачевић као члан већа које је донело побијану другостепену пресуду Апелационог суда у Београду, којом је потврђена првостепена осуђујућа пресуда, у ранијој фази поступка учествовала као председник већа у доношењу одлуке која је везана за одлучивање о мери притвора према окривљеном, а у ком одлучивању се кривично веће уопште није бавило питањем кривице окривљеног, по налажењу Врховног суда, не доводи у питање претпоставку непристрасности овог судије код одлучивања о кривици окривљеног Владимира Андријановића, конкретно код доношења побијане другостепене пресуде, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног.

Браниоци окривљеног Владимира Андријановића у поднетим захтевима указују и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да је окривљени у конкретном случају поступао у нужној одбрани одбијајући од себе истовремен противправан напад оштећеног па је, сагласно члану 19. КЗ, требао бити ослобођен од оптужбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Андријановића се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Изреком правноснажне пресуде окривљени Владимир Андријановић оглашен је кривим да је у месту и време ближе описаном у изреци пресуде, у стању битно смањене урачунљивости, свестан својих дела чије извршење је хтео и био је свестан да су његова дела забрањена, лишио живота оштећеног..., на тај начин што се возилом...довезао до наведене раскрснице, где се претходно возилом...довезао и оштећени, у чијем возилу се налазио АА, након чега су сва тројица изашла из возила, па је дошло до вербалног сукоба између окривљеног и оштећеног, који су обојица имали пиштоље у рукама, након чега је окривљени из ватреног оружја – пиштоља...,

који је неовлашћено носио и за чије набављање и држање није имао одобрење надлежног органа, испалио више пројектила ка оштећеном и тако му нанео тешке телесне повреде опасне по живот... , а све установљене повреде у укупном дејству, су код оштећеног у време наношења представљале тешку телесну повреду опасну по живот, којом приликом је и оштећени испалио више пројектила из пиштоља..., а који нису погодили окривљеног, након чега је оштећени пао на коловоз и услед задобијених повреда преминуо на лицу места, а окривљени се са пиштољем из кога је пуцао, пешке удаљио у правцу канала у насељу Крњача.

Из овако описаних радњи извршења кривичног дела произилазе сва објективна и субјективна обележја кривичног дела убиство из члана 113. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за која је окривљени оглашен кривим и осуђен. Из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени након вербалног сукоба са оштећеним, при чему су обојица носили пиштоље, испалио више пројектила ка њему и тако му нанео тешке телесне повреде опасне по живот, дакле није постојао истовремен противправан напад оштећеног према окривљеном, па самим тим окривљени није поступао у нужној одбрани. Стога су супротни наводи бранилаца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да су неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног адвоката Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, да је окривљени у моменту испаливања хитаца којима је усмрћен оштећени био у јакој раздражености у које стање га је довео сада покојни, па су самим тим остварена обележја кривичног дела убиство на мах из члана 115. КЗ, јер из изреке правноснажне пресуде не произилази да је окривљени доведен у стање јаке раздражености, било нападом или злостављањем од стране оштећеног или тешким вређањем од стране оштећеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Стевановића је у преосталом делу недозвољен, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића у преосталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног, адвокат Александар Стевановић у преосталом делу захтева наводи да је у поступку утврђено да се на метку из пиштоља из којег је окривљени пуцао, а који је вероватно према наводу вештака балистичара испао приликом репетирања, а пронађен је испод отворених возачевих врата возила окривљеног, налази биолошки материјал оштећеног, што упућује на закључак да је сада покојни пунио и пиштољ из којег је окривљени пуцао, након што га је преотео од АА, те да га је критичном приликом ставио на располагање свом пријатељу, а што је и теза одбране. Бранилац сматра да су сведок и оштећени сачекали окривљеног и под претњом пиштоља га извукли из аутомобила, при чему је он успео да преживи на начин који је описао у својој одбрани.

Оваквим наводима браниоца окривљеног суштински се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцена доказа дата од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом

браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног, адвоката Александра Стевановића оценио недозвољеним.

Браниоци окривљеног, адвокати Мирослав Тодоровић и Аца Милутиновић у осталом делу захтева истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, али у образложењу наведене повреде наводе да је суд повредио општа правила о одмеравању казне прописана чланом 54. КЗ, те да није цењена као особито олакшавајућа околност да је оштећени својим протиправним нападом довео окривљеног у стање битно смањене урачунљивости, на који начин се суштински указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд у овом делу захтев бранилаца окривљеног оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у захтеву се наводи да су судови, супротно налазима и мишљењима судских вештака медицине и балистике, поклонили веру исказу сведока АА у делу у коме је тврдио да је окривљени, пошто је примио ударац у главу изашао из возила и неколико пута пуцао у оштећеног, чак и у леђа. Такође, за судове је без значаја исказ сведока да није видео пиштољ код оштећеног, као што је неважно и да су на руци сведока пронађене барутне честице које указују на могућност да је критичном приликом поседовао пиштољ којим је усмрћен оштећени. Оваквим наводима се суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа дата од стране суда.

Браниоци наводе и повреду одредбе члана 447. ЗКП јер окривљени није обавештен о седници већа другостепеног суда, као и одредба члана 448. ЗКП обзиром да окривљеном није пружена прилика да се изјашњава о својој жалби.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреда одредаба члана 447. и 448. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, Врховни суд је и у овом делу захтев бранилаца окривљеног оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву се наводи и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, међутим, како браниоци окривљеног у захтеву уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владимира Андријановића – адвоката Александра Стевановића, Мирослава Тодоровића и Аце Милутиновића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтеве у односу на наведене повреде закона одбио као неосноване, док је у

осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП, захтеве одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Којић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић